

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **G. P.**, narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní bytem P.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2020 č.j. OAM-19/ZA-ZA11-ZA08-2019,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 29.1.2020** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2020 č.j. OAM-19/ZA-ZA11-ZA08-2019, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**).
2. **V podané žalobě** nejprve žalobce obecně namítal jím shledaná porušení, jichž se měl žalovaný dopustit ve vztahu k jednotlivě uvedeným ustanovením zákonů, jednalo se o § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 12 písm. b, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**), což v žalobě dále rozvedl a konkretizoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Žalobce také namítal jím konkrétně shledané pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nedostatečně zjištěném stavu věci a nepřihlídnutí ke všem rozhodným skutkovým okolnostem. Současně neshledal napadené rozhodnutí v souladu se shromážděnými podklady. Dále žalobce vytknul žalovanému nesprávný postup, neboť neposoudil jeho aktuální situaci natolik, aby stanovil odlišné důvody, na základě kterých žalobci mezinárodní ochrana dle § 12 písm. b) zákona o azylu v tomto případě nebyla přiznána, ačkoliv mu v minulosti již z totožných důvodů byl azyl udělen. Současně s tím měl žalovaný neodůvodnit, jaké důvody ho vedly ke změně jeho názoru stran postavení žalobce. Žalobce přitom trval na tom, že tyto důvody jsou stále aktuální a rovněž poukázal na jemu hrozící nebezpečí v případě návratu do X z důvodu jeho „azylové“ minulosti. Navíc nesouhlasil ani s názorem žalovaného, který uvedl, že již nezastává žádné politické názory, pro které by měl být pronásledován. Žalobce také vytknul žalovanému účelový výklad judikatury, z níž nad to, co uvedl žalovaný, dále dovodil povinnost zaobírat se tím, zda skutečnost, že země původu, ze které žadatel utekl, představuje hrozbu pro žadatele (bývalé azylanty) při případném návratu. Nicméně z napadeného rozhodnutí nebylo patrné, že by se žalovaný jakkoliv zaobíral tím, jaké důsledky může mít návrat žalobce do X v případě, kdyby státní orgány věděly, že mu byl v České republice (dále jen ČR) v minulosti udělen azyl.

Dále shledal žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve vztahu k neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu zejména v nezohlednění jeho onemocnění cukrovkou, v minulosti prodělaným infarktem, jeho pravidelným pobíráním léků na srdce a cévy, věku a skutečnosti, že musí být často doprovázen svým synem. Dále upozornil na již dvě prodělané operace srdce a přiznaný invalidní důchod, proto není schopen pracovat a je tak odkázán na péči syna. Pro podporu svých tvrzení doložil lékařské zprávy a rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu. Žalovaný, jak podotkl žalobce, tento zdravotní stav zpochybnil tím, že nebyly dodány žádné zdravotní zprávy po roce 2006. K tomu žalobce nyní uvedl, že z jeho strany nebylo povinností předkládat lékařské zprávy, neboť těmito zprávami nedisponoval. Jestliže již v roce 2006, jak uvedl žalobce, vyplývalo z lékařských zpráv, že byl jeho stav špatný, těžko mohlo v roce 2019 dojít k nějakému zlepšení. K tomu dále žalobce upozornil na vstupní lékařskou prohlídku ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy měl žalovaný možnost k prokázání zdravotního stavu žalobce využít této možnosti. Ten však k takovému postupu nepřistoupil, čímž nesplnil povinnost zjistit skutečný stav věci. Žalobce dále zdůraznil, že v průběhu řízení bylo na jeho straně břemeno tvrzení a tato svá tvrzení prokázal vlastní věrohodnou výpovědí. Bylo tedy na žalovaném, aby závěry o žalobcově zdravotním stavu buď to vyvrátil či prokázal. Žalobce zároveň uvedl, že žalovaný nezkoumal také vztah jeho zdravotního stavu s ohledem na následné možnosti léčby.

Také žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ohledně bezpečnostní situace v X, a to zejména ve vztahu k navrátilivším se občanům ve smyslu dle § 14a zákona o azylu. Dle žalovaného není návrat občanů považován za trestný čin a nehrozí žádná sankce, v této souvislosti žalobce uvedl, že v zemi dochází stejně jako k porušování práv i k porušování zákonů, tudíž tyto zákony zaručující beztrestnost nemusejí být dodrženy. Poté namítal účelově vytažené informace v neprospěch žalobce ohledně X a tyto informace neměly navíc nikterak přihlížet k individuální situaci žalobce. Žalobce také připomněl skutečnost, že kdyby nepozbyl udělený pobyt z důvodu vycestování do Švédska, a nikoliv do X, jak bylo mylně dovozováno, stále by požíval azylu. Jeví se proto jako legitimní očekávání ze strany žalobce, aby bylo žalovaným zcela jasně vysvětleno a odůvodněno v napadeném rozhodnutí, proč nyní žalobce mezinárodní ochranu nezískal. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce o jeho snaze si nyní prostřednictvím žádosti legalizovat pobyt. Stejně tak nesouhlasil s navrhaným způsobem legalizace pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), neboť naplňuje-li osoba podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, měla by mu být udělena bez ohledu na to, jestli tato osoba má možnost požádat o pobyt. Tato legalizace by totiž zároveň souvisela s eventuálním návratem žalobce do X, kde mu hrozí nebezpečí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Rovněž žalobce shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy zda by jeho vycestování (ne)bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť žalovaný tuto otázku odůvodnil zcela lakonicky tvrzením, že nebylo. Žalobce však namítal, že bylo povinností žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkoumat dopady rozhodnutí, resp. následného vycestování také do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy, neboť neudělením mezinárodní ochrany by došlo k porušení tohoto článku, čímž by současně došlo k rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zároveň žalobce zdůraznil délku svého pobytu na území ČR a rodinné vazby se svým synem, který se o něj stará. Závěrem bylo navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 7.1.2020 č.j. OAM-19/ZA-ZA11-ZA08-2019** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mu mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neuděluje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 7.1.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 14.1.2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je X národnosti, X státní příslušnosti. Cestovní pas mu byl odebrán v roce 2002 po udělení azylu, od té doby ho u sebe neměl. Ve vlasti nebyl politicky aktivní ani členem žádné politické strany. Je ženatý, ale manželka žije ve Švédsku; poslední dva roky s ní není v kontaktu, po společné hádce odjel zpět do ČR a od té doby se neviděli. Má dvě děti. Posledním místem bydliště ve vlasti byla adresa B.. Do ČR přicestoval v roce 1997. Od té doby ČR opustil pouze v březnu 2014, kdy jel za manželkou do Švédska; na počátku roku 2017 se vrátil zpět do ČR. V roce 2002 mu byl v ČR udělen azyl, v roce 2017 však zjistil, že mu byl odebrán. Na českém konzulátu ve Stockholmu žádal o prodloužení průkazu povolení k pobytu, ale bylo mu řečeno, že kvůli tomu musí přijet do ČR. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je kardiak po infarktu a má cukrovku. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že přišel o azyl v ČR a chtěl by si ho obnovit. V X má jen sestru s její vlastní rodinou, rodiče mu zemřeli a on jim ani nemohl odjet na pohřeb. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14.1.2019 dále uvedl, že poté, co mu bylo na zastupitelském úřadu ČR sděleno, že za účelem prodloužení platnosti průkazu musí odjet zpět do ČR, dal plnou moc své manželce. Ta odletěla asi v roce 2016 do ČR, následně jí byl žalobcův průkaz na Odboru azylové a migrační politiky odebrán. Na počátku roku 2017 se žalobce obrátil na cizineckou policii. Dodal, že o výsledku řízení nedostal žádný dokument. Ke skutečnosti, že o mezinárodní ochranu požádal až v lednu 2019, i když odnětí azylu zjistil již v roce 2017, uvedl, že s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Do vlasti se odmítl vrátit, jelikož by ho čekala represe a vězení. V X podle něj státní orgány vědí, že v ČR dostal azyl a měly informovat jeho sestru, aby se do vlasti nevracel. Pokračoval, že bývalý zeť se vrátil do vlasti a je tedy možné, že něco řekl. Žalobcově sestře bylo sděleno, že dotýčný získal azyl v ČR a zároveň, že syn dotýčného musí nastoupit na vojnu a několikrát se na něj měli ptát z vojenského výboru, což bylo v době, kdy byl jeho syn v odvodovém věku. Na otázku žalovaného, zda jediným případem zájmu státních orgánů byla vojenská služba jeho syna, odpověděl, že přišli asi sedmkrát a ptaly se po synovi i jeho rodičích. Tedy, kde se nachází on a jeho manželka. Dodal, že se návštěvy týkaly pouze nástupu na vojnu jejich syna, ale současně se měli ptát po místě pobytu rodičů a sdělit, že v případě návratu do vlasti budou mít potíže všichni. Sestra měla příslušníkům vojenské správy odpovídat, že o žalobci a jeho rodině nic neví a nekomunikují spolu. Jaké konkrétní problémy by měl s rodinou mít, příslušníci vojenské správy podle jeho sestry nesdělili, ale předpokládal vězení. Jak dále uvedl, on sám by byl uvězněn za udělení azylu v ČR. O tom, že v ČR dostali azyl z politických důvodů, mají také v X vědět. Potvrdil, že neví, odkud by se měly X státní orgány dozvědět, že v ČR obdržel azyl. Na otázku žalovaného, z jakého důvodu předpokládá potíže, když svoji vlast opustil v roce 1997, žadatel odpověděl, že on možná zapomněl, ale počítač ne. K varování od policie mělo dojít pouze jednou.

Žalobce potvrdil, že jediným důvodem k žádosti o azyl je obava z postihu za udělení azylu v minulosti. V ČR od jeho návratu ze Švédska sdílí domácnost se synem, který také hradí jeho veškeré náklady na život. Žalobce vysvětlil, že po získání azylu se snažil najít zaměstnání, ale nikde o něj neměli zájem, jelikož smí pracovat jen čtyři hodiny denně a pouze lehkou práci; naposledy pracoval v roce 1999, veškeré náklady v posledních 20 letech hradila manželka. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že v minulosti podstoupil v IKEM dva zákroky, ale nyní užívá pouze léky, a to 12 tablet denně, jedná se o léky na cukrovku, srdce a cévy. Na začátku roku 2007 mu byl přiznán částečný invalidní důchod. Vysvětlil, že by rád pracoval a nebyl stále závislý na svém synovi. Vyloučil, že by v tuto chvíli existoval lékař, který by měl přehled o jeho zdravotním stavu. Recepty mu tedy předepisuje jeho obvodní lékař, když mu léky zabírají, nikdo je nemění, pouze kardioložka na poliklinice mu snížila dávku. Na otázku žalovaného, zda by se mohl vrátit do vlasti, například do jiné části, odpověděl, že by ho tam už nepustili. Na otázku žalovaného, co mu brání v opatření dokladů, odpověděl, že nebezpečí plynoucí z toho, že X má vědět o jemu uděleném azylu.

Dále žalovaný k věci uvedl, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhá v pořadí. Poprvé požádal dne 15.1.2000. Rozhodnutím ze dne 10.2.2002, č.j. U-301/VL-14-P11-2000 mu byl udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, avšak rozhodnutím ze dne 15.2.2017 mu byl odňat podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V podrobnostech odkázal žalovaný na správní spis. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z návratu, jelikož byl žalobci v ČR v minulosti udělen azyl. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel ze spisového materiálu k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č.j. OAM-1663/VL-07-2005, Informace MZV ČR, č.j. 113939-6/2019-LPTP ze dne 6. 6. 2019, Informace Jamestown Foundation / Euroasia Daily Monitor - Shrnutí uplynulého roku: X usiluje o větší národní konsolidaci, ze dne 18. ledna 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce nevyužil možnosti se k nim vyjádřit.

Při posouzení, zda lze žalobci udělit azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu, došel žalovaný k názoru, že v jeho případě nebyl dán důvod, neboť netvrdil žádné skutečnosti, které by vedly k tomu domnívat se, že by byl v zemi původu pronásledován z těchto důvodů, když poté sám uvedl, že ve vlasti nebyl členem žádné politické strany ani jinak politicky aktivní.

Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný posoudil žalobcovu situaci i s přihlédnutím k jeho v minulosti udělenému azylu stejně jako k jeho odnětí. Žalobce se především v této souvislosti obával návratu do vlasti, jelikož mu byl v minulosti udělen azyl. Dle správního orgánu je tedy zřejmé, že státní orgány se měly o žadatele zajímat naposledy přibližně před 15 lety, a to navíc především v souvislosti s odvodem jeho syna k absolvování základní vojenské služby. Žalobce rovněž nebyl schopen prokázat, jakým způsobem by se X orgány měly dozvědět o tom, že mu zde byl azyl udělen. Žalovaný rovněž poukázal, že v současné době ze zpráv o X vyplývá zřejmé zlepšení tamní situace a není důvod k obavám z postihu. Současně žalovaný upozornil, že se žalobce tímto způsobem, vzhledem k pobytové minulosti, pouze snaží znovu zlegalizovat svůj pobyt na území, k tomu však slouží instituty zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že současnou žádost posuzoval dle aktuální hrozby pronásledování, nikoliv minulé. Po shrnutí uvedeného neshledal důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť žalobcův zdravotní stav nebylo možné vyhodnotit jako zvláštního zřetele hodný důvod pro jeho udělení. K tomuto závěru žalovaného vedlo zejména to, že žalobce nepředložil žádné aktuální lékařské zprávy vypovídající o jeho aktuálním zdravotním stavu, doložil pouze zprávy z roku 2006 a rozhodnutí o invalidním důchodu s platností do roku 2009. Žalovaný také poukázal na možné zlepšení zdravotního stavu

na základě snížení dávek léků. Rovněž samotná lepší lékařská péče nemohla být důvodem k udělení azylu stejně jako nemožnost žalobce najít si vyhovující zaměstnání kvůli svému zdravotnímu stavu. Dostatečnou lékařskou péčí měl být schopen obdržet žalobce i v zemi původu.

Poté se žalovaný zabýval možností uložení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále žalovaný nezjistil z informací o zemi původu a žalobcově individuální situaci žádné informace o tom, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Z výše uvedených informačních zdrojů bylo žalovanému rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu. Rovněž případné vycestování po posouzení informací o zemi původu a žalobcem sdělených skutečnostech nepředstavovalo ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný proto rozhodl o žádosti žalobce tak, že mu mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.3.2020** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž odkázal na obsah správního spisu a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle svého názoru postupoval v souladu se zákony. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem.

K samotné žádosti žalovaný podotkl, že žalobce podal opakovaně žádost ve státě, v němž několik předchozích let nepobýval. Poté žalovaný zopakoval některé závěry vyplývající ze zpráv o bezpečnostní situaci v X, na základě nichž shledal žalobcova tvrzení tendenčními, neboť dle jeho názoru se snaží zlegalizovat na území ČR pouze svůj pobyt. Na základě posouzení zdravotních aspektů v případě žalobce pak žalovaný nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Aniž by chtěl žalovaný snižovat zdravotní potíže žalobce, na základě jeho vlastní výpovědi výslovně sdělil, že by rád pracoval, ačkoli vzhledem k určitým limitům spojeným s jeho zdravotním stavem je pro něj obtížné najít zaměstnání, které by mu vyhovovalo. K tomu se žalovaný vyjádřil tak, že není účelem humanitárního azylu řešení situace u osob, které mají vzhledem ke zdravotním omezením ztížený přístup na pracovní trh. Stejně tak není jeho účelem např. případné léčení v rámci zdravotního systému ČR, které by mohlo být z dlouhodobějšího hlediska určitým způsobem výhodnější, a to jak z pohledu finančního, tak vzhledem k obecné úrovni zdravotní péče v ČR, která je bezesporu vyšší než zdravotní péče ve většině zemí.

Na závěr žalovaný konstatoval, že snahu zůstat v ČR a legalizovat si zde pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt stejně jako obdobné důvody, resp. soukromé a rodinné apod., rozhodně nelze podřadit k taxativně stanoveným důvodům podle zákona o azylu. Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.1.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.2.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.1.2020 žalobci předáno dne 23.1.2020.
6. **V replice ze dne 17.4.2020** žalobce zdůraznil zlehčování situace a nekorektní vyjadřování ze strany žalovaného. Poté shrnul obsah Zprávy o postupech v oblasti lidských práv za rok 2019 – X a World report 2020 – Belarus, z nichž ani z jakýchkoliv jiných zdrojů nevyplývá žádná

informace, podle které by pronásledování z politických důvodů mělo být u žalobce oslabeno jen z důvodů delšího časového rozmezí mezi tím, kdy byl naposledy pronásledován, neboť situace v X byla stále zcela tristní. K tvrzení žalovaného, že podal žádost v zemi, kde dlouhodobě nepobýval, žalobce uvedl, že postavení azylanta nezakazovalo vycestování mimo území ČR, proto se jeví jako zcela irrelevantní tento argument použít v jeho neprospěch. Poté zopakoval, že v jeho případě došlo k odnětí azylu dle 17 odst. 1 písm. e) zákona o azylu nesprávně, a tudíž důvod, pro nějž mu byl uložen i nadále přetrval, neboť situace se nezměnila natolik, aby nebyl v X pronásledován i nyní. Zároveň nebyl a není jakkoliv zkoumán vztah minulosti žalobce k výslednému rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, ačkoliv musí být každé takové posouzení zcela individuální. Zároveň je tak třeba odmítnout opětovné tvrzení, že se žalobce pouze snaží vystupňovat své obavy a dochází k pouhému zneužití mezinárodní ochrany, neboť samotná jeho minulost jasně dokládá jeho důvodný strach z návratu do X. Dále zopakoval svou argumentaci z žaloby ve věci legalizace pobytu prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak stále trval na tom, že jeho zdravotní stav měl být řádně zohledněn a především prozkoumán žalovaným, a to nejen ve vztahu k onemocněním jako takovým, ale také ve vztahu k následkům těchto nemocí při případném návratu do X. Současně žalobce uvedl, že bylo povinností žalovaného řádně zkoumat jeho zdravotní stav. Poté ještě ve stručnosti poukázal na fakt, jímž je stále trvalý udělený azyl v případě jeho syna, který jej získal ze stejného důvodu jako žalobce; ještě připomněl svůj rodinný a soukromý život na území, na který žalovaný nebral zřetel.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
11. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. První žalobní námitka spočívala v nedostatečně zjištěném stavu věci, zejména z důvodu, že žalovaný nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem. Současně nemělo napadené rozhodnutí vycházet ze shromážděných podkladů.
14. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel ze spisového materiálu k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č.j. OAM-1663/VL-07-2005, Informace MZV ČR, č.j. 113939-6/2019-LPTP ze dne 6. 6. 2019, Informace Jamestown Foundation / Euroasia Daily Monitor - Shrnutí uplynulého roku: X usiluje o větší národní konsolidaci, ze dne 18. ledna 2018, žalobcem doložené lékařské zprávy, rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu a jízdenek (Praha – Oslo a Stockholm – Praha). Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný si tedy dle názoru soudu opatřil dostatek podkladů, které jasně, srozumitelně a průkazně vypovídají o všech skutečnostech a okolnostech podstatných pro to, aby následné rozhodnutí představovalo objektivní a reálný výsledek zhodnocení všech informací z těchto podkladů se nabízejících. Ostatně, jak je také patrné z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které z nashromážděných podkladů vyplynuly, a svá tvrzení rovněž opíral o odkazy na zdroje, z nichž vycházel. Soud tedy neshledal tuto žalobní námitku důvodnou, neboť žalovaný zjistil stav věci dostatečně, když si za tímto účelem opatřil dostatek podkladů a současně také přihlížel ke všem v průběhu řízení vyplývajícím relevantním skutečnostem a okolnostem případu. Rovněž není zřejmé, jaké závěry žalovaného dle žalobce nenachází oporu v nashromážděných podkladech. Jelikož soud neshledal v této části žádné nedostatky ze strany žalovaného, co se týče zjištěného stavu věci stejně jako jeho opory ve správním spise, považuje tuto námitku za nedůvodnou. Rovněž považuje soud za vhodné poukázat na skutečnost, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž nenavrhoval provedení žádných dalších důkazů, ani jinak nevyjádřil nesouhlas s jejich obsahem.
15. Další námitka se týkala neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to i přesto, že žalobci byl již v minulosti udělen.
16. Pro řádné a plnohodnotné vysvětlení postupu správního orgánu považuje soud za nezbytné uvést stručně dosavadní děj. Žalobce vycestoval z X v roce 1997; v roce 2002 mu byl v ČR udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů; v roce 2017 mu byl udělený azyl odejmut, neboť se správní orgán domníval, že se žalobce navrátil do země původu [§ 17 odst. 1 písm. e) zákona o azylu], ten však dle svých tvrzení v podané žalobě pouze odcestoval za manželkou do Švédska (tato skutečnost však nyní nehraje žádnou roli, neboť tato otázka není předmětem tohoto řízení) a opomněl tuto skutečnost nahlásit příslušnému správnímu orgánu. Po návratu do ČR (rok 2017) zjistil, že mu byl azyl odejmut, nicméně jak uvedl, čekal na výsledek dalšího řízení o uložení správního vyhoštění, než podal novou aktuální žádost o mezinárodní ochranu v roce 2019.
17. Z uvedeného souhrnu je zřejmé, že žalobci byl odejmut azyl v roce 2017, a to rozhodnutím ze dne 15.2.2017 č.j. U-301/VL-14-2000 (právní moc 27.2.2017), tj. téměř 15 let poté, co mu byl udělen a téměř 20 let poté, co opustil území X. Je tedy na první pohled patrné, že od prvně podané žádosti uběhla již celá řada let, kdy se mohla žalobcova situace změnit, a proto bylo na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

místě posuzovat žalobcovu žádost s ohledem na aktuální stav. Z toho rovněž plyne pro žalobce povinnost tvrdit skutečnosti osvědčující jemu aktuálně hrozící nebezpečí pronásledování z konkrétně vymezených důvodů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18.8.1998 č.j. 1 A 501/98). Žalobce však v podané žalobě zejména odkazoval na již v minulosti uváděné důvody pro udělení azylu, tj. skutečnosti nastalé před rokem 2002 včetně. Zejména v průběhu výsledku k žádosti uváděl situaci, kdy se měly X správní orgány vyptávat jeho sestry na jeho syna z důvodu odvodu do armády, přičemž měla být sestra dotazována i na osobu žalobce a jeho manželku. To se mělo udát někdy po roce 2002, kdy byl žalobci udělen azyl. Žalovaný tudíž postupoval zcela správně, když posuzoval žalobcem uváděné důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k aktuálně hrozícímu nebezpečí pronásledování. Jelikož žalobce uváděl pouze dřívější důvody či domněnky pro udělení azylu, které nebyl schopen v aktuálně posuzované žádosti nijak prokázat či přesvědčit věrohodným způsobem žalovaného o tom, že jsou tyto důvody stále aktuální, neshledal žalovaný tato tvrzení důvodnými pro udělení azylu. Nutno podotknout, že většina žalobcem tvrzených skutečností mu byla zprostředkována prostřednictvím sestry, tudíž jejich věrohodnost rovněž zůstává pouze v rovině tvrzení bez jakéhokoli podkladu jejich reálnosti. Rovněž žalovaný výstižně upozornil na skutečnost, že sestra žalobce byla dotazována zejména na syna žalobce, nikoliv primárně na žalobce.

18. Jestliže žalobce dále uvádí, že nemohl být nijak politicky aktivní, neboť pobýval na území ČR po tak dlouhou dobu, neshledává soud tato tvrzení opodstatněnými, neboť žalobci nebránilo nic v tom, aby projevoval své politické přesvědčení i nadále po tom, co se již nenacházel v X. Jelikož se žalobci tedy nepovedlo prokázat jeho osobě aktuálně hrozící nebezpečí pronásledování, přičemž bylo přihlédnuto i k důvodům, pro něž mu byl udělen azyl v minulosti, shledal soud tuto námitku nedůvodnou.
19. Dále soud připomíná skutečnost, že žalobci byl azyl odejmut v roce 2017, přičemž novou žádost podal až v roce 2019. Ačkoliv žalobce odůvodňuje tuto téměř dva roky trvající prodlevu mezi ztrátou uděleného azylového oprávnění a jeho novou žádostí existencí probíhajícího řízení o uložení správního vyhoštění, nelze pominout fakt, že žadatelé o mezinárodní ochranu jsou povinni podat tuto žádost bezprostředně po tom, co k tomu měli příležitost. Je tedy zcela zřejmé, že žalobce měl tuto příležitost po celé dva roky, avšak nevyužil ji. V takovém případě není omluvou probíhající řízení o uložení správního vyhoštění, nýbrž není důvod považovat nyní žalobcem tvrzené obavy z pronásledování za natolik akutní či jak uvedl žalovaný (ne)aktuální, neboť žalobce tvrzené nebezpečí nepocíťoval za natolik citelné, aby podal novou žádost bezprostředně. V souhrnu všeho uvedeného se soud ztotožňuje s tvrzeními žalovaného stran důvodů „opětovného“ neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobci, neboť stejně jako žalovaný, neshledal pro takový postup důvod spočívající ve splnění zákonem předepsaných podmínek.
20. Navíc soud podotýká, že pokud žalobce uvádí, že může být opět pronásledován za své politické názory, kdyby se po návratu do X opět vyslovil proti režimu, jedná se o hrozbu ještě nenastalou a nelze předjímat takové názory, v opačném případě by pro udělení azylu postačovalo tvrzení typu „co kdyby“. S takovými tvrzení však správní orgány nemohou pracovat, neboť by se pohybovaly na poli hypotetických úvah, přičemž zákon o azylu vyžaduje aktuálně hrozící újmu, tj. takovou újmu, kterou je možné očekávat téměř s jistotou.
21. V další námitce žalobce rozporoval závěry žalovaného stran neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu. V tomto případě žalobce shledal důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu ve svém zdravotním stavu, věku a závislosti na synovi. Splněním podmínek pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu se zabýval žalovaný na straně 6-7 napadeného rozhodnutí. V uvedeném případě se soud plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který neshledal podmínky pro udělení této formy azylu. Žalovaný zejména ve vztahu k zdravotnímu stavu žalobce správně poukázal na

neaktuálnost předložených lékařských zpráv a rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu. Z uvedených listin lze odvodit nepříznivý zdravotní stav, avšak pouze k datu roku 2006. V rozmezí let 2006 až 2019 tak mohlo dojít k výrazné změně tohoto stavu, stejně jako došlo k vývoji lékařské péče a tím nově poskytovaných léčebných možností. Nelze tak předjímat, zda vedl vývoj k lepšímu či horšímu stavu. Nelze tudíž přisvědčit ani tvrzení žalobce, který automaticky předpokládá pouze zhoršení svého zdravotního stavu, když již v roce 2006 byl tento stav nepříznivý. Nelze tedy na základě neaktuálního zdravotního stavu uvažovat o udělení humanitárního azylu.

22. Namítá-li žalobce v této souvislosti dále, že je to právě žalovaný, kdo je povinen navrhopvat veškeré důkazy pro ověření pravosti tvrzení žalobce, je soud nucen takový názor odmítnout. Dle ustálené judikatury dochází ve vztahu k důkaznímu břemeni k jeho rozložení mezi žalobce a žalovaného, přičemž v určitých situacích je vykloněno jedním či druhým směrem (viz rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70). Tyto situace jsou často určovány formou mezinárodní ochrany (např. § 12, § 13, § 14 § 14a a § 14b zákona o azylu), kdy zvláštní postavení zaujímá právě „humanitární“ azyl dle § 14 zákona o azylu a důkazní břemeno je vychýleno více v neprospěch žalobce, neboť se nejedná o formu mezinárodní ochrany poskytovanou před pronásledováním jako nejzávažnějším azylovým důvodem. Humanitární azyl pokrývá velmi specifickou oblast, v níž může být azyl udělen. V daném případě je nutné přihlédnout k tomu, že žalobce měl dostatek času a příležitostí zajistit nové, aktuální a objektivně vypovídající lékařské zprávy vypovídající o jeho současném zdravotním stavu. Jelikož tak neučinil, neunesl své důkazní břemeno a musí nyní nést negativní důsledky s tím spojené. Naopak o možném zlepšení zdravotního stavu vypovídá i omezená platnost rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu či snížení dávek léků. K zdravotní péči v zemi původu odkazuje soud stejně jako žalovaný na Informace MZV ČR, č.j. 113939-6/2019-LPTP ze dne 6.6.2019, z nichž vyplývá, že *„Navrátilší se občané tak mají stejná práva, jako občané, kteří žijí na území BR nepřetržitě. Každý má právo na účast v bezplatném zdravotním systému hrazeném ze státního rozpočtu, vzdělání a na sociální ochranu.“* Není tedy pochyb, že žalobci se v zemi původu dostane odpovídající lékařské péče, která sice nemusí dosahovat takové úrovně jako zde v ČR, avšak je zcela dostačující vzhledem k žalobcovu charakteru onemocnění. Současně soud podotýká, že onemocnění, jimiž žalobce trpí, nejsou výjimečné povahy a jejich léčba je dostupná ve všech vyspělých zemích, k nimž se řadí i X. Současně s tím se žalobci nepovedlo prokázat ani tvrzenou závislost na svém synovi, která se nejvíce byt tak intenzivní, jak žalobce uváděl (ostatně svou závislost jako azylový důvod uvedl žalobce poprvé až v žalobě). Důkazem toho je téměř tříletý pobyt v zahraničí bez jeho přítomnosti a tvrzená snaha o získání práce či skutečnost soběstačnosti, kterou žalobce potvrdil při výsledku (i když je spojena s drobnými obtížemi). Nicméně, žalobce opět vyjma svých tvrzení nic neprokázal.
23. Co se týká dosažení důchodového věku žalobce a s tím související obtíže se sehnáním práce, konstatuje soud následující. Tyto skutečnosti nelze vykládat jako důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu, neboť institut mezinárodní ochrany nebyl koncipován za účelem poskytování lepších příležitostí pro získání práce v rámci pracovního trhu či pro zlepšení důchodového života cizince v zemi s lepším sociálním systémem. Zde nutno poznamenat, že žalobce sám uvedl, že má nárok na starobní důchod v Estonsku, tudíž není zcela finančně odkázán na svého syna či na výplatu např. starobního důchodu z ryze českého důchodového systému. Dále soud upozorňuje, že důchod může být žalobci vyplácen na účet i v X.
24. K namítané lékařské prohlídce soud konstatuje následující. Dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesmí opustit příjímá středisko do provedení lékařského vyšetření zaměřeného na zjištění, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany netrpí chorobou ohrožující jeho život či zdraví nebo život či zdraví jiných osob.“* Žalobce v podané žalobě rovněž odkazoval na uvedené

ustanovení zákona o azylu s tím, že na jeho základě mu měla být provedena zdravotní prohlídka. Toto tvrzení je zcela zcestné, neboť ustanovení je konstruováno pro osoby ubytované v pobytovém středisku, nikoliv pro osoby s „volným“ pohybem na území, jakož tomu bylo v případě žalobce.

25. Soud se na základě uvedeného ztotožňuje se závěry žalované, neboť v případě žalobce skutečně nebyly shledány a prokázány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by bylo možné udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Současně s tím soud konstatuje, že žalovaný veškeré jím učiněné závěry jasně a srozumitelně odůvodnil v takovém rozsahu, aby bylo možné napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné.
26. Dále žalobce nesouhlasil s důvody, pro něž mu nebyla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti žalobce zejména rozporoval zjištění žalovaného o bezpečnostní situaci a dodržování lidských práv v X. S touto otázkou se vypořádal žalovaný na str. 7-9 napadeného rozhodnutí, přičemž došel k závěru, že žalobci v X žádné takové nebezpečí nehrozí. K tomu soud dále dodává, že je všeobecně známo, že situace v X není zcela ideální v porovnání s jinými evropskými státy. Nicméně praxe správních orgánů stejně jako soudů v ČR se staví k názoru, že v X nedochází k svévolnému mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. K tomu soud dále uvádí, že informace, kterými disponoval žalovaný, byly ve větší míře aktuálnější než ty, které prezentoval žalobce. Rovněž lze, s určitou zdrženlivostí tvrdit, že to byl právě žalobce, kdo činil výklad těchto zpráv neobjektivně a ve svůj prospěch. Žalovaný si tedy zajistil dostatek objektivního podkladového materiálu pro vyhodnocení, zda žalobci v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy a na základě z nich plynoucích informací vyhodnotil, že žalobci v případě návratu do X nehrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a to i se zohledněním jeho individuální situace.
27. Pokud žalobce argumentuje ve vztahu k závěru žalovaného o nehrozícím nebezpečí v případě návratu žadatele o azyl (stejně tak i bývalého azylanta) tvrzením, že zákony nemusejí být dodrženy, shledává takové tvrzení soud absurdním. Kdyby byl žalovaný povinen v každém případě předjímat porušení zákonem zaručeného práva, nemohl by nikdy dojít k jinému závěru, než že tu vždy taková možnost je. Nelze tudíž s takovým argumentem souhlasit a je třeba vycházet z důvěry v dodržování právního řádu daného státu i státními složkami, pokud se nepovede žalobci prokázat opak, což se v daném případě žalobci nepovedlo. K tomu soud dále odkazuje na Informace MZV ČR ze dne 6.6.2019, č.j. 113939-6/2019-LP1P „*Nebezpečí ve smyslu fyzickém nehrozí ani od státu ani od soukromých osob. Nebylo zažnamenáno ani znevýhodňování či diskriminace na základě žádosti o mezinárodní ochranu.*“ či na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 75/2014 ze dne 28. 8. 2014: „*Prozrazení identity žadatele o udělení mezinárodní ochrany (tedy porušení § 19 zákona o azylu) ovšem samo o sobě ještě neznamená, že by měl mít žadatel jen z tohoto důvodu automaticky nárok na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, tj. že by sama tato skutečnost měla naplňovat hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy.*“ V souvislosti s tím soud dále podotýká, že žalobce se pouze domnívá a dovozuje jím tvrzené závěry z jeho domněnek bez prokazatelného důkazu, že správní orgány v X vědí o tom, že požádal v ČR o azyl, který mu byl udělen. Jak již bylo uvedeno výše, osobám, které žádaly či jim byla i udělena mezinárodní ochrana, nehrozí v případě návratu do X žádné nebezpečí či jiné hrozby. Nelze proto přisvědčit žalobcově tvrzení, že by jeho návrat do X z důvodu jeho azylové minulosti znamenal vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak nelze přisvědčit ani tvrzení „Já možná zapomněl, ale počítač ne“, neboť jak bylo uvedeno výše, v X nedochází k žádné persekuci či jiným negativům vůči bývalým azylantům. Soud tedy shledal tuto námitku neopodstatněnou.
28. Dále žalobce namítal nesprávné úvahy žalovaného o záměru využít institut mezinárodní ochrany k legalizaci pobytu na místo možnosti si zajistit pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

29. K uvedené námitce soud konstatuje toliko, že žalobcem namítané skutečnosti nemají žádný vliv na posouzení napadeného rozhodnutí. Důvodem, proč je tomu tak, lze spatřovat v postupu žalovaného, který posoudil žádost žalobce s ohledem na veškerá jím uvedená tvrzení i se všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo. Pokud poté žalovaný došel k závěru, že byla žádost podána účelově pouze s cílem legalizovat si pobyt na území ČR, nemůže mít takové tvrzení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť i tak musel žalovaný posoudit žádost v rozsahu tvrzených azylových důvodů. Stejně tak tvrzení žalovaného stran obstarání si pobytového oprávnění prostřednictvím zákona o pobytu cizinců nemůže být shledáno jako nezákonnost, které by se žalovaný při posuzování žádosti dopustil, neboť pouze odkázal na jediný další legální způsob, jakým si může žalobce v případě neúspěchu v azylovém řízení obstarat pobytové oprávnění. Jelikož žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci v žádné z jejích forem, neshledal ani problém v jeho návratu do země původu a vyřízení si tak nutných záležitostí pro následnou žádost v rámci řízení dle zákona o pobytu cizinců. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
30. Dále žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť vycestování žalobce představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy. K uvedené námitce soud konstatuje následující. Lze souhlasit s žalobcem, že se žalovaný s vyloučením aplikace § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu vypořádal velmi povrchně a stručně, avšak za situace, kdy je v řízení o mezinárodní ochraně vychýleno břemeno tvrzení na stranu žalobce, který v tomto směru neuváděl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by bylo vycestování v rozporu s mezinárodními závazky ČR, lze považovat takové odůvodnění za dostačující, neboť se nebylo k čemu konkrétně vyjadřovat. K tomu soud také připomíná, že není povinností správního orgánu domýšlet za žalobce veškerá tvrzení, která by měl v průběhu řízení uvádět sám, a to z důvodů jenom jemu známých. Nutno také podotknout, že v této souvislosti nenavrhol žalobce ani žádné důkazy, které by na potencionální rozpor s mezinárodními závazky ČR upozorňovaly. Na místě je rovněž připomenout, že v žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuváděl žádné skutečnosti stran nyní uváděných důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž při pohovorech vedených v rámci řízení o mezinárodní ochraně potvrdil, že jediným důvodem jeho žádosti je strach z návratu do X z důvodu v minulosti uděleného azylu a s tím spojené přání obnovit si již v minulosti získaný azyl. Jelikož žalobce tedy v řízení probíhajícím před žalovaným neuváděl žádné takové skutečnosti, nelze nyní klást žalovanému za vinu, že se s těmito skutečnostmi vypořádal toliko obecně a stručně. V této souvislosti je také na místě připomenout, že žalobce již jednou řízením o mezinárodní ochraně prošel, tudíž si musel být vědom své povinnosti tvrdit rozhodné skutečnosti. Soud neshledal tuto námitku důvodnou.
31. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že žalobcem tvrzené porušení čl. 8 Úmluvy by tak jako tak nebylo možné shledat důvodným, neboť žalobce sice poji s územím ČR léta strávená na jeho území, nicméně v období let 2014 – 2017 pobýval ve Švédsku se svojí manželkou, odkud odcestoval pouze z důvodu údajné rozepře s manželkou. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobci na létech strávených v ČR nezáleželo do té míry, aby se sem v období téměř tří let vrátil či navštívil svého syna. Rovněž lze uvažovat i o scénáři, v němž by se žalobce v případě, kdyby nedošlo k rozepři s manželkou, do ČR nevrátil vůbec. Rovněž vyjma tvrzení ohledně svého syna a s tím související situace žalobce nepředložil nic, co by tento vztah závislosti dokládalo. K existenci vztahu k osobě syna, který žije na území ČR, nelze tudíž přikládat větší váhu, neboť jako již bylo uvedeno, žalobce žil v cizině po téměř tři roky a není tedy pochyb, že by zvládnul i dočasný pobyt v zahraničí, než by si zajistil pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.
32. Závěrem již jen na okraj soud v této souvislosti připomíná, že při posuzování veškerých žalobcem tvrzených skutečností, bylo přihlíženo k tomu, že ačkoliv žalobce uváděl, že byl

v letech 2014 – 2017 s manželkou ve Švédsku, je stále nezbytné mít na paměti pravomocné rozhodnutí o odejmutí azylu z důvodu návratu žalobce do X, tj. země, ze které původně uprchl.

33. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem výše uvedeným soudem nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť nebyly shledány důvodnými jeho námitky uplatněné v žalobě.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 24. července 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně